

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem, ve věci

žalobce: H. A.
st. přísl. X
e. č. X
t. č. pobytem X

zastoupen Mgr. Martinou Šamlotovou, advokátkou
sídlem Milady Horákové 13, 602 00 Brno

proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra České republiky
Odbor azylové a migrační politiky
poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 2. 2023, č. j. OAM-35/ZA-ZA11-D07-2023,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** právo na nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Včas podanou žalobou žalobce napadl rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 2. 2023, č. j. OAM-35/ZA-ZA11-D07-2023 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zastavil řízení o udělení mezinárodní ochrany podle ust. § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „zákon o azylu“), neboť státem příslušným k posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III“), je Rakouská republika. Žádost o udělení mezinárodní ochrany je tak nepřípustná podle ust. § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu.

II. Žaloba

2. Žalobce v žalobě (resp. doplnění žaloby) namítal, že nesouhlasí se zjištěními a závěry žalovaného, podle kterých je Rakouská republika příslušná k posouzení jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany a je rovněž povinna v souladu s postupem dle čl. 18 nařízení Dublin III přijmout jej zpět na své území. Žalobce sdělil, že žádost o udělení mezinárodní ochrany v Rakouské republice nepodal, což zmínil již v rámci pohovoru před žalovaným.
3. Žalobce současně nesouhlasí s žalovaným potud, pokud žalovaný na základě záznamu o výsledku porovnávání otisků prstů v systému EURODAC dovodil, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu v Rakousku. Žalobce naopak předeslal, že samotné sejmutí otisků prstů a záznam o něm bez dalšího automaticky neznamená podání žádosti o mezinárodní ochranu v Rakousku. V tomto ohledu tudíž žalovaný nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.
4. Dále žalobce namítal, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí náležitě a dostatečným způsobem nezabýval posouzením otázky systematických nedostatků stran azylového řízení a podmínek přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu v Rakousku. V této souvislosti žalovaný v napadeném rozhodnutí pouze shrnul základní poznatky obsažené v Informaci OAMP ze dne 6. 10. 2022 (Rakousko). Žalobce současně vyjádřil pochybnost, zda je předmětný podklad součástí správního spisu a rovněž poukázal na to, že je Informace OAMP datována již dnem 13. 1. 2021, pročez ji nelze považovat za aktuální. Dle přesvědčení žalobce měl žalovaný za účelem řádného zjištění skutkového stavu ohledně situace v Rakousku vycházet i z dalších zdrojů, a to zejména ze zpráv mezinárodních nevládních organizací. Povinností žalovaného je shromažďovat přesné a aktuální informace z různých zdrojů o státu, do něhož žalovaný cizince v dublinském řízení navrácí.
5. Žalobce má konečně za to, že rakouský azylový systém vykazuje závažné nedostatky, neboť podle dostupných aktuálních informací se v Rakousku nachází velké množství uprchlíků, pročez jsou rakouská přijímací střediska beznadějně přeplněná a rakouský azylový systém stojí před kolapsem. Žalobce se na území Rakouska necítil bezpečně a existuje důvodná obava, že by byl v případě návratu do Rakouska vystaven ponižujícímu či dokonce nelidskému zacházení. Proto nelze žalobce ve smyslu čl. 3 odst. 2 druhého pododstavce nařízení Dublin III přemístit

do Rakouské republiky. Žalobce předložil články dostupné na internetu, ze kterých plyne, že Rakouská republika je před kolapsem.

6. Ze všech shora uvedených důvodů žalobce soudu navrhl, aby napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný popřel oprávněnost žalobních námitek. Žalovaný trvá na správnosti a zákonnosti napadeného rozhodnutí, které řádně a dostatečně odůvodnil a odkázal na obsah správního spisu. Dále pak konstatoval, že není příslušný k projednání žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany, neboť v řízení vyšlo najevo, že žalobce v minulosti již požádal o mezinárodní ochranu v Rakousku. S ohledem na čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III je k posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána, v tomto případě Rakouská republika. Zpráva ze dne 6. 10. 2022 je pak součástí správního spisu, přičemž tato zpráva vychází i zdroje mezi nimiž je AIDA, EASO, MZV, USA a další.

IV. Posouzení věci krajským soudem

8. Krajský soud předně posuzoval, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána ve lhůtě stanovené v ust. § 32 odst. 1 zákona o azylu a osobou oprávněnou [ust. § 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)].
9. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (ust. § 75 odst. 1, 2 s. ř. s.) podle skutkového a právního stavu zjištěného s přihlédnutím k čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání mezinárodní ochrany ke dni vydání rozhodnutí soudu. Předmětem posouzení v této věci nejsou samotné důvody pro udělení či neudělení mezinárodní ochrany, nýbrž podmínky pro aplikaci ust. § 25 písm. i) ve spojení s ust. § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu.
10. Soud ve věci rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení s tímto postupem souhlasili a krajský soud nepovažoval ústní projednání věci za nezbytné.
11. Žaloba **není důvodná**.
12. Žalobce v žalobě v první řadě namítal, že žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav věci. V důsledku toho měl žalovaný nesprávně určit Rakouskou republiku jako členský stát příslušný k (materiálnímu) posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany. Při posuzování (ne)příslušnosti České republiky k věcnému posouzení azylové žádosti žalobce přitom žalovaný postupoval dle patřičných ustanovení nařízení Dublin III. To stanovuje kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti cizince o mezinárodní ochranu

za situace, kdy cizinec požádá o mezinárodní ochranu současně ve vícero členských státech Evropské unie.

13. Co se týče argumentace žalobce, že v minulosti v Rakousku o mezinárodní ochranu nežádal, krajský soud konstatuje, že této argumentaci, jako nepodložené, nepřisvědčil. Krajský soud sice dává žalobci za pravdu v tom, že již při pohovoru dne 16. 1. 2023 vypověděl, že v Rakousku žádost o udělení mezinárodní ochrany nepodal, nicméně tuto skutečnost následně v průběhu správního řízení žádným způsobem neprokázal, resp. ani se o to nepokusil. Aby mohl soud námitce žalobce přisvědčit, je nezbytné, aby žalobce předestřel konkrétní skutečnosti svědčící o tom, že v Rakousku o mezinárodní ochranu nežádal, popř. ani žádat nemohl (např. proto, že v rozhodné době prokazatelně nepobýval na území Rakouské republiky). V této souvislosti je pak rovněž povinností žalobce, aby na podporu předkládaných tvrzení předložil patřičné důkazy. Pouhé obecné tvrzení, že žalobce v Rakousku žádost o mezinárodní ochranu nepodal, proto nelze považovat za dostačující. Pro úplnost pak krajský soud dodává, že žalobce v reakci na výzvu žalovaného ve smyslu ust. § 36 odst. 3 s. ř. prohlásil, že v řízení nebude dokládat žádné další dokumenty a ve vztahu k podkladům rozhodnutí ničeho nenamítal.
14. Naopak sám žalobce nijak nerozporuje, že byl po neoprávněném vstupu do Rakouska kontrolován policií a byly mu sejmuty otisky prstů, které byly následně poslány do systému EURODAC. Nutno podotknout, že účelem zmíněné databáze je zabránit tomu, aby cizinec žádal paralelně o mezinárodní ochranu ve vícero členských státech Evropské unie. K sejmutí otisků prstů a jejich uložení do systému EURODAC proto nedochází „automaticky“ při každé kontrole cizince policií, nýbrž pouze tehdy, pokud cizinec projevil zájem požádat v příslušném členském státě o mezinárodní ochranu. Z toho důvodu je pak zapotřebí odmítnout tvrzení žalobce, že samotné sejmutí otisků prstů a záznam o něm bez dalšího automaticky neznamená, že žalobce v Rakousku skutečně o mezinárodní ochranu požádal.
15. Aby žalovaný zamezil případnému hromadění žádostí o mezinárodní ochranu, porovnal otisky prstů žalovaného s údaji uloženými v systému EURODAC. Ze záznamu o výsledku porovnávání otisků prstů v této databázi jednoznačně vyplynulo, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany v Rakouské republice dne 22. 12. 2022, tedy neprodleně po svém vstupu do Rakouska. Vzhledem k výše uvedenému nemá krajský soud pochybnosti, že žalobce v minulosti v Rakousku o udělení mezinárodní ochrany skutečně požádal.
16. Ve vztahu k první námitce proto zdejší soud uzavírá, že žalovaný postupoval zcela správně a nezatížil napadené rozhodnutí vadou nezákonnosti, pokud pro účely vyhodnocení své (ne)příslušnosti k věcnému posouzení žádosti o mezinárodní ochranu postupoval – v důsledku zjištěné plurality žádostí – podle kolizních pravidel obsažených v nařízení Dublin III.
17. Dále zdejší soud přezkoumal námitku žalobce, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí náležitě a dostatečným způsobem nezabýval otázkou systematických nedostatků v příslušném členském státě (Rakousko), a to z hlediska přijetí žalobce. Podle čl. 3 odst. 1, 2 nařízení Dublin III platí, že: „*Pokud nemůže být na základě kritérií vyjmenovaných v tomto nařízení určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost*

podána. Není-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát. Pokud podle tohoto odstavce nelze provést přemístění do žádného členského státu určeného na základě kritérií stanovených v kapitole III ani do prvního členského státu, v němž byla žádost podána, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, se stává příslušným členským státem.“

18. Ve smyslu relevantní judikatury Nejvyššího správního soudu je v tomto typu řízení ve věcech mezinárodní ochrany třeba shromáždit patřičné podklady o přijímajícím členském státu, aby mohl žalovaný posoudit, zda je namístě aplikovat čl. 3 odst. 2 druhý pododstavec nařízení Dublin III a z důvodu systémových nedostatků určit jako příslušný jiný členský stát, *in eventum* samotný stát, který vede dublinské řízení.
19. V této souvislosti lze poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2017, č. j. 5 Azs 229/2016-44 (rozhodnutí je dostupné na www.nssoud.cz), ze kterého plyne, že závěry správního orgánu o tom, zda přemístění žadatele o mezinárodní ochranu do státu primárně určeného k posouzení jeho žádosti (ne)brání systémové nedostatky, pokud jde o azylové řízení nebo podmínky přijetí žadatelů v daném státě ve smyslu čl. 3 odst. 2 druhého pododstavce nařízení Dublin III, jež s sebou nesou pro žadatele o mezinárodní ochranu riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie, musí mít oporu ve zprávách o fungování azylového systému v tomto státě, případně v dalších podkladech, které budou obsaženy ve správním spisu; v opačném případě se správní orgán dopustí vady řízení dle ust. § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.
20. Dále zdejší soud upozorňuje na recentní judikaturu Nejvyššího správního soudu, která ve vztahu k Rakousku zdůrazňuje, že u tohoto členského státu není na místě předpokládat existenci systémových nedostatků v azylových řízeních s ohledem na princip vzájemné důvěry (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 5. 2017, č. j. 9 Azs 17/2018-28).
21. Krajský soud konstatuje, že se žalovaný dostatečně věnoval otázce systematických (systémových) nedostatků, a to úměrně skutkovým okolnostem případu a také tomu, že příslušným členským státem bylo určeno Rakousko, které fikcí akceptovalo přijetí žalobce zpět (čl. 25 odst. 2 Dublinského nařízení). Podkladem pro hodnocení podmínek přijímání žadatelů o azyl v Rakousku byla Informace OAMP ze dne 6. 10. 2022 (Rakousko), která je součástí správního spisu. V tomto ohledu proto nelze přisvědčit námitce žalobce, že předmětný podklad ve správním spisu absentuje.
22. Podle názoru zdejšího soudu žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí logicky a přezkoumatelným způsobem vyličil rozhodné skutečnosti stran fungování azylového řízení a postavení azylantů v Rakousku. Je přitom zjevné, že

žalovaný pro účely posouzení systémových nedostatků vycházel především z Informace OAMP ze dne 6. 10. 2022 (Rakousko) obsahující jak podrobný popis řízení o udělení mezinárodní ochrany v Rakousku, tak údaje o fungování dublinského systému, včetně aktuální statistiky počtu žádostí o mezinárodní ochranu a dublinských případů. S obsahem předmětného podkladu se žalobce mohl seznámit ve smyslu ust. § 36 odst. 3 s. ř. Této příležitosti nicméně nevyužil a prohlásil, že se s podklady rozhodnutí nebude podrobně seznamovat.

23. Za situace, kdy se žalobce s podkladovým materiálem rozhodnutí (vč. předmětné zprávy OAMP) odmítl podrobně seznámit, považuje soud námitku žalobce, že z napadeného rozhodnutí dostatečně jasně neplyne, jaké konkrétní poznatky obsažené v Informaci OAMP žalovaný při svém rozhodování využil, za nedůvodnou.
24. Co se týče namítané neaktuálnosti citovaného podkladu OAMP, zdejší soud uvádí, že se ani s touto žalobní námitkou neztotožnil. Zprávy o azylovém systému jsou zpracovávány vždy v takových časových intervalech, aby svým obsahem poskytovaly aktuální informace k azylovému systému a řízení v dané zemi. Povinností žalovaného je samozřejmě shromáždit v řízení informace, které jsou co nejvíce relevantní, důvěryhodné, aktuální a ověřené z různých zdrojů (viz rozsudek NSS ze dne 4. 2. 2009, č.j. 1 Azs 105/2008-81, přístupný na www.nssoud.cz). Zastaralost zpráv o zemi původu nelze posuzovat (čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany) pouze na základě faktu, že od vypracování, resp. vydání takové zprávy uplynul určitý čas. Zastaralá je taková zpráva, jež obsahuje informace, které v důsledku změny okolností v období mezi vypracováním zprávy a jejím použitím již nejsou aktuální, neboť situace popsaná ve zprávě se změnila (viz k tomu rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 8. 8. 2017, č.j. 45 Az 21/2016-55).
25. Z citované informace OAMP (Rakousko) je zřejmé, že je založena na citacích různých zdrojů. Obecně vzato tento způsob práce s informacemi o zemi původu z primárních zdrojů není považován ustálenou judikaturou správních soudů za rozporný se zákonnými požadavky na činnost žalovaného. Soud nepovažoval ani zprávu ze 6. 10. 2020 za zastaralou a nepovažoval za nutné provádět dokazování příloženými novinovými články, přičemž žalobce ani sám nařízení jednání nepovažoval. Soud zde odkazuje i na řadu rozhodnutí krajských soudů, které zamítli žalobu proti rozhodnutí o určení Rakouska jako příslušného členského státu k posouzení žádosti a neshledali existenci systémových nedostatků (např. rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 31. 1. 2023, č.j. 20 Az 15/2022-27, rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 7. 3. 2023, č.j. 51 Az 1/2023-28 a rozsudek zdejšího soudu ze dne 23. 12. 2022, č.j. 33 Az 34/2022-49). Nad rámec výše uvedeného potom krajský soud dodává, že mu z jeho úřední praxe není známo, že by rakouský azylový systém, azylové (dublinské) řízení či snad postavení žadatelů o azyl doznalo v Rakousku v poslední době výraznějších změn.
26. Nezákonnost napadeného rozhodnutí pak nelze spatřovat ani v tom, že žalovaný za účelem řádného zjištění skutkového stavu ohledně aktuální situace v Rakousku vycházel výhradně z citované Informace OAMP. V tomto ohledu krajský soud konstatuje, že vzhledem ke skutkovým okolnostem posuzované věci, především

pak, že v případě Rakouska jako členského státu příslušného k věcnému posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu není dle konstantní judikatury namístě předpokládat existenci systémových nedostatků v azylových řízeních, není nezbytné trvat na tom, aby žalovaný při posuzování (ne)existence systémových nedostatků vycházel, kromě zmíněné zprávy OAMP, i z jiných informačních zdrojů.

V. Závěr a náklady řízení

27. Ze všech shora uvedených důvodů krajský soud žalobu zamítl jako nedůvodnou, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.
28. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.) Žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadoval, pročez se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok III.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 22. května 2023

JUDr. Petr Polách, v.r.
samosoudce